

[Indenrigsministeren.]

kommune betragtes og arbejder som en enhed, hvilket bl. a. skal opnås gennem etablering af en hensigtsmæssig visitationsordning og ved funktionel samordning af samtlige amtets sygehuse. Man kan være enig med forslagsstillerne i, at visitations-spørgsmålet, dvs. retningslinjerne for arbejdsdelingen mellem de alment praktiserende læger, speciallægerne og sygehusene samt plejehjemssektoren, er et af de mest centrale i planlægningen af en rationel sundheds- og sygehusbetjening, men en tilbunds-gående analyse må i første omgang foregå lokalt.

Specielt for så vidt angår almen praksis, skal jeg imidlertid henviser til, at det af socialministeriet nedsatte udvalg om den stedlige social- og sundhedstjeneste, det såkaldte Wechselmann-udvalg, i begyndelsen af 1973 har afgivet betænkning, og betænkningen indeholder forslag til retningslinjer for den fremtidige praksisplanlægning, bl. a. med henblik på en samordning af de praktiserende lægers virkeområde med den stedlige social- og sundhedsforvaltning.

Forslagsstillerne har dernæst peget på, at det foreslåede udvalg skal beskæftige sig med samarbejdsforholdene på sygehusene. Jeg skal dertil bemærke, at de arbejdsklimatiske problemer på sygehusene nok i første række må søges klaret ved forhandling mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Det kan i denne forbindelse nævnes, at der i 1967 mellem den daværende sygehusforening og de ansattes organisationer er indgået en aftale om samarbejdsudvalg; der føres for tiden forhandlinger, hvori nu Amtsrådsforeningen er indtrådt, om en ny aftale, hvorefter der skulle stiles mod at indføre de samme samarbejdsordninger, som man for nylig har fået i staten. Vedrørende det rent faglige samarbejde mellem de overordnede læger skal jeg bemærke, at kravet til funktionel samordning af amtets enkelte sygehuse og specialafdelinger også vil nødvendiggøre, at sygehusvæsenet i planlægningen tager stilling til samarbejdsforholdene lægerne imellem.

Vedrørende spørgsmålet om en modernisering og en effektivisering af den eksisterende embedslægeordning, som også er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg henviser til det af mig for folketinget

den 30. januar i år fremsatte forslag til lov om embedslægeinstitutionen. Dette lovforslag tilsigter netop den nævnte modernisering og effektivisering af embedslægevæsenet.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt lægernes kollegiale vedtægter virker hæmmende på en nyudvikling af lægevæsenets organisation og samarbejdsforhold, er det min opfattelse, at det måske nok er tvivlsomt, hvilken adkomst et statsligt udvalg kan have til at undersøge mere end en eventuel lovstridighed af lægernes kollegiale vedtægter, så længe lægegerningen er et liberalt erhverv. I den forbindelse er det imidlertid værd at bemærke sig, at lægeforeningens formand for nylig har givet udtryk for, at de kollegiale vedtægter vil blive taget op til en nyvurdering i foreningen.

I bemærkningerne til forslaget er man endvidere inde på, at der bør foretages en undersøgelse af, hvordan man kan bremse det stærkt voksende medicinforbrug, og i den forbindelse foreslås det, at sundhedsstyrelsens praksis med hensyn til registrering af lægemidler tages op til kritisk overvejelse. Hertil skal jeg oplyse, at apotekerlovsudvalget i september 1972 afgav en betænkning om lægemidler. Denne betænkning indeholder forslag til ændrede regler om betingelserne for registrering af medicinske specialiteter og er for tiden til udtalelse i de berørte ministerier og organisationer. Efter min opfattelse vil betænkningen danne et velegnet grundlag for overvejelser, såvel i ekspertkredse som i folketinget, vedrørende en kommende lægemiddellovs krav til medicinske specialiteter.

Endvidere har socialministeren den 12. december 1972 fremsat forslag til ændring af sygesikringslovens regler om tilskud til lægemidler, således at det offentliges tilskud til receptordinerede lægemidler skal differentieres ud fra en medicinsk-saglig vurdering af det enkelte lægemiddels terapeutiske værdi. Det kan således konstateres, at disse problemer enten allerede er løst, eller at der er tilvejebragt et grundlag for en løsning.

En undersøgelse af sygdommens sociale årsager med henblik på en dæmpning af medicinforbruget synes fortsat at være en rent forskningsmæssig opgave, som ikke kan forventes løst i et udvalg.

I anledning af forslaget om, at udvalget